

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА
КЛЮЧОВА ДУМА

chitanka.info

Освен морето и лодката нямаше нищо. И морето сякаш го нямаше, толкова спокойно и лазурно беше. И звънеше пронизително. Тя не беше сама в лодката. С нея имаше още някой. Саша. Това беше Саша. Държеше веслата, гребеше със замах...

Напипа си GSM-а някъде на пода до леглото и се обади, но отсреща ѝ отвърна мълчание. Някой или искаше, но не можеше да говори, или можеше, но не искаше. Пресегна се и запали нощната лампа. Нямаше четири.

— Ало? — предпазливо повтори тя. — Ало?

Мълчанието стана напрегнато, хем заплашително, хем предупредяващо. Изключи телефона, наля си авиаторска доза чисто уиски, изпи го на екс и се унесе.

Орнаментите по високия гипсов таван хвърляха причудливи сенки по стъклата на библиотеката, а одеалото, небрежно захвърлено върху вишневия диван, все още пазеше очертанията на Саша. Предметите знаеха къде е, но оплетени в неуловимите нишки на мълчалив заговор, не ѝ казваха. Объркана и тъжна, тя излезе на балкона и се загледа в едрите парцали сняг, които се сипеха от ниското като окачен таван сиво небе. Рязък звън наруши призрачната тишина. Калина се хвърли към телефона, но не го намери на обичайното му място върху масичката в хола. Нямаше го никъде, но въпреки това продължаваше да звъни. Този път беше будилникът. Софийското слънце се беше издигнало високо в небето, а ниският таван на панелния ѝ апартамент заплашваше да я захлупи.

Задачите прииждаха една през друга, затрупваха я, всяка следваща се оказваше по-спешна от предишната. Шефа имаше рожден ден и предстоящият купон в новия му ресторант лакомо поглъщаше деня. Той непрекъснато се интересуваше как върви подготовката, крещеше ѝ работи ли, или си пипа оная работа, сменяше си нарежданията през три минути. След обед я прати до банката да тегли пари. Искаше голяма сума, каквато едва ли щяха да ѝ дадат без заявка от предния ден, но беше длъжна да опита. Още не беше стигнала, когато Шефа пак ѝ се обади и се разkreця къде ходи. Преди да успее да му обясни, че тъкмо влиза в банката, той ѝ нареди да стои там, където е. Вече ѝ бил пратил шофьора си с личното си „Ауди“, за да му докарат някакъв изключително важен човек. Трябвало да му го доведе на всяка цена, ако ще да го изчука. Сто на сто щеше да види и чуе

нещо нездравословно. Шефа я пускаше на партньорите си само в изключителни случаи. Водеше се технически сътрудник, но през нея минаваше какво ли не, включително и сделки, за които всеки момент можеха да ѝ резнат главата до кръста. Беше приела нещата такива каквито са с примирение. Петгодишният ѝ син си искаше своето, а след смъртта на мъжа си можеше да разчита единствено и само на себе си.

Шофьорчето не ѝ каза къде отиват и кого ще търсят, а и тя не попита. Обърканите улички на тузарския квартал ги отведоха пред тумбеста стара къща с олющена на места мазилка. Стените ѝ се трупаха около еркереен прозорец, върху който на магия пазеше равновесие мансарда с натруфено балконче. И за капак — чисто нова метална врата. Липсваха ѝ само кокошите крака. Зад мръсното стъкло на изпъкналия прозорец обаче стоеше не баба Яга, а онзи от съня. И да вярваше, и да не вярваше на очите си, беше той. Саша. Студентското ѝ гадже. Невъзможната ѝ любов. Гледаше я с възхищение. И както я гледаше, престана да стои на прозореца. Възхищението му обаче остана. Възхищение само по себе си. Обади ѝ се Шефа ѝ и каза да се връща в офиса, човекът сам дошъл при него. Калина не го послуша. Позвъни продължително, но звънецът отекна някак глухо, на мъртво навътре в къщата. Никой не ѝ отвори. Натисна дръжката, вратата беше заключена. Погледна пак към тумбестия прозорец. Нищо. Побиха я тръпки.

„Привидяло ми се е, помисли си тя. Сигурно е от алкохола. Напоследък пия прекалено много.“

Върна се в колата, за всеки случай хвърли още един колеблив поглед към къщата и се качи, а възхищението я последва.

Саша учеше космически технологии и му беше забранено да контактува с чужденци. Забраната, опасността, на която се излагаха, направи от кратката им лав стори вълнуващо приключение. Виждаха се тайно в голям апартамент на пъпа на Москва, зад паметника на Юрий Долгоруки, където, както ѝ обясни Саша, по принцип живеел негов приятел, който воюва в Афганистан. Точно него сънува на разсъмване.

Там винаги се намираще студена водка, макар Горби да беше забранил алкохола, червен хайвер, шампанско, шоколадови бонбони и изобщо — от пиле мляко. Имаше и огромна вана, и блестящи от

чистота чаршафи, които сякаш се перяха, гладеха и сгъваха сами. Калина и Саша не се уговаряха предварително, но почувстваше ли нужда от него, тя винаги го намираще там.

„Аз те викам телепатично — шегуваше се Саша. — Човек може да направи каквото си поиска с друг човек, стига да знае как.“

Той често ѝ говореше за силата на думите. Според него всеки човек си има своя дума, в която е скрит ключът към душата му. Следеше внимателно кои думи употребява тя, а понякога дори записваше разговорите им на касетофон. Малко странен беше, но точно това го правеше невероятно привлекателен. Веднъж я изненада с неин портрет, който негов колега нарисувал, без да я е виждал. Приликата беше толкова поразителна, че чак я уплаши.

„Чрез този портрет винаги и навсякъде ще бъда с теб“, каза ѝ Саша, там живееше непознато семейство. Хората не бяха чували нито за Саша, нито за афганския му приятел.

Оттогава Москва се затвори в себе си. Без Саша стана чужда и недоброжелателна, дори враждебна. Оказа се, че е разкривала пред Калина само онези свои страни, които Саша бе искал тя да познава. Всъщност и той не беше москвичанин, родното му селище се намираще някъде далече в Поволжието, но тромавата, огромна и капризна руска столица го обичаше и закриляше. Калина се чувстваше предадена, защото заради него бе обикнала Москва и много я заболя да разбере, че градът никога не я е харесвал. Без Саша животът там ѝ изглеждаше като черна дупка, но нямаше как, трябваше да се гмурне в него.

Няколко месеца по-късно Калина се омъжи за Галин. Неин състудент. Българин. След година завършиха и се прибраха в България. Живяха заедно девет години. По незначителни поводи помежду им избухваха страшни скандали. Извиняваха се един на друг, обещаваха си, че повече няма да се карат, но раздражението се зараждаше наново, растеше и пак избухваше. Веднъж Галин ѝ каза, че въпреки изключително сериозния ѝ недостатък да изстиска пастата за зъби от средата на тубата, тя е неговата голяма любов. Шегата я подразни. В устата на мъжа ѝ думата „любов“ ѝ прозвуча омърсена. Разкрещя му се, сбиха се, той ѝ насини окото, а тя му пукна ребро с точилката. До вечерта прокърви и я взеха в болница за задържане. По това време Галин и неговият най-добър приятел — също техен състудент от

Москва, вече бяха регистрирали офшорката в Малта. Галин така и не видя сина си. В деня, в който изписаха Калина и детето, съдружникът му го докара от острова в запечатан ковчег. Починал от мозъчна травма вследствие на автомобилна катастрофа, нещо толкова пишеше в смъртния акт. Приятелят му ѝ разказа колко нелепо и случайно е загинал съпругът ѝ и я взе на работа във фирмата, която вече беше изцяло негова. Фирмата бързо се разрасна, а той от най-добрия приятел на мъжа ѝ от само себе си се превърна в Шефа. След около година той вече беше герой на новото време, преуспяващ бизнесмен, създавал работни места, довел чужди инвеститори, помогнал на националната икономика. Калина обаче беше наясно, че той просто беше върнал изнесените пари обратно, пари, изнасяни с куфарчета в чужбина в началото на демокрацията, пари, заради които, както тя подозираше, Галин беше убит. Да, това беше така, но в първата година на новия, 21-и век вече никой не го помнеше, а и не искаше да си спомня.

Тежкото, таено с години, давено в алкохол съмнение, че мъжът ѝ е загинал от насилствена, си проби път през спомените.

„Не искаш да повярваш, но е така“, каза някой в главата ѝ.

Някой, който не бе тя.

Калина стреснато се обърна към шофьорчето, но то си гледаше пътя и не ѝ обръщаше внимание.

„Не бягай от истината, продължи гласът, Не си търси оправдание, че досега не си направила нищо.“

„Можех ли да направя каквото и да било?“

„И сега можеш.“

Определено трябва да намаля алкохола, помисли си Калина, откачам.

„Не е в алкохола причината — веднага ѝ отговори гласът. — Това е телепатичен контакт.“

„Това не може да бъде истина.“

„Всичко е истина. Животът е богат, Калина, а ти го живееш. Приеми го такъв какъвто е.“

Каквото и да беше това нещо, имаше ли го, нямаше ли го, то четеше мислите ѝ.

„Кой си ти?“

Отговор не последва.

Кого питаше? Питаше ли изобщо някого? Прав е Шефа, че от пиенето си измисля какво ли не и става вредна и за околните, и за себе си.

Спряха на светофар. Малка черна рокля на витрината отсреща привлече погледа ѝ. Видя се сякаш през чужди очи, в които роклята толкова ѝ отиваше, че без обяснения слезе от колата и отиде да си я купи.

— Откачена работа — промърмори зад гърба ѝ шофьорчето и даде газ.

Щом меката еластична тъкан докосна тялото ѝ, преследващото я възхищение я връхлетя отново. Макар още да се беше погледнала в огледалото на тясната ъгловата пробна, знаеше, че единият ръкав се е смъкнал.

„Намести го.“

Не искаше да го прави, но послуша гласа.

„Страхотна си — оцени я нещото в главата ѝ. — Искам те с тази рокля довечера.“

„Аз...“

„Не си луда“

„Какво става с мене?“

„Навяхваш си мозъка, за да си вършиш работа.“

„Каква ми е работата?“

„Животът не е само работа“, измъкна се гласът.

Стори ѝ се, че се усмихва, но може ли глас да се усмихва...

Калина механично плати роклята, механично прибра старите си дрехи в торбичката, която ѝ даде младата продавачка и механично тръгна към офиса. Погледите на мъжете по улицата я изпиваха, като че ли отиваше да живее вътре в тях, а без тях преставаше да я има. Знаеше, че е хубава жена, но никога досега не бе усещала толкова осезателно какво предизвиква у мъжете. Ужасно болезнено беше, мъчително и унижително. Опита се да се изправи срещу проблема, да среща погледите на минувачите, за да ги накара да се почувстват неудобно от това, че я разсъбличат, но тогава стана още по-лошо. От всеки минувач все едно я гледаше Саша. Саша по дънки, Саша с костюм, Саша с обица, Саша с кожено яке, Саша по анцуг... нисък Саша, висок Саша, дебел Саша, Саша с брада, рус, чернокос, кестеняв, Саша с излъскани обувки, опърпан Саша... Саша еднокрак просяк,

седнал на тротоара. Саша полицай. Саша пред чейнджа... Все Саша. Навсякъде Саша.

С ужас се взря през стъклото в пазача на пропускателна и чак след като се убеди, че възрастният човек по нищо не прилича на Саша, се втурна в сградата, като че ли вътре щеше да избяга от себе си. На входа обаче едва не се сблъска със Саша, този път от плът и кръв. Отдръпна се инстинктивно и го пропусна да излезе.

„Не се издавай, че си ме познала“ — прозвуча в главата ѝ.

Закова се на място и го проследи с поглед до синия „Крайслер“ на паркинга. Той се качи и потегли без да я погледне.

„Махай се веднага оттам!“

Качи се разтреперана в стаята си и веднага си сипа уиски.

„Още ли не знаеш кой съм?“

Първата глътка я опари, втората приятно се разля по тялото ѝ. Всичко това беше абсолютна глупотевина, измишльотина, плод на страховете ѝ, на преживяното, на постоянното напрежение, в което живее. Кой знае в коя точка на земното кълбо се намира сега Саша и вероятно изобщо не си спомня за нея. А човекът с „Крайслера“ просто прилича на него. Хората си приличат, затова са хора.

„Всеки момент ще се отвори вратата и онзи, когото наричаш шефа, ще...“

Влезе Шефа, издокаран за празненството с гълъбово син костюм. Новата му прическа — скосена отзад, обемна на темето и зад ушите, му придаваше вид на добро момче, на човек, на когото може да се разчита. Точно такава невинност излъчваше погледът му, когато пристигна на летището с ковчега.

— Нещо не е наред ли? — недоверчиво попита той — Костюмът ли не ми стои добре, или не ти харесва как съм се подстригал?

Скова я страх. Животински страх.

„Аз съм страх. Целият ми живот е страх. Страхът е моята същност. Страшно е да си страх...“

„Много поетично се изразяваш. Направо художествено. Казах ти, че ще влезе. Гледай да не усети нищо.“

Отпи яка глътка и се насили да се усмихне:

— Изглеждаш чудесно. Знаеш ли, този човек, който си тръгна...

„Внимавай!“

— ...при него ли ме беше пратил?

Шефът повдигна вежди и многозначително погледна чашата на бюрото ѝ.

— Иди в ресторанта — каза той. — Наглеждай, да не стане някоя издънка.

Поколеба се, после уж между другото подхвърли:

— Да, при него те бях пратил.

Той се погледна в голямото огледало на шкафа.

Трябваше да каже на някого, за да не експлодира. И то тъкмо на него, на човека, който ѝ даваше хляб. Тъкмо на него имаше нужда да разкаже всичко, за да ѝ олекне.

Той кимна одобрително на отражението си и тръгна да излиза.

— Чакай!

„Не го прави!“

— Какво? — попита Шефа от вратата.

Малко остана да му се довери. Да му разкаже, че чува гласове, да го попита той ли е убил Галин и какво общо има Саша, но срещна сините му очи, открити и честни като на огладнял хищник и премълча, парализирана от страх.

— Н-не, нищо — пропелтечи.

— Хайде, че няма време.

Той се върна и хвърли пред нея пачка петдесетолевки:

— Всеки момент ще докарат тортата.

Тортата се извисяваше внушително във фойето на ресторанта, висока почти до тавана, широка колкото кухничката в панелното ѝ жилище, натруфена до безобразие с екзотични плодове и планини от сметана. Калина се разплати като насън и се гмурна в потока от гости, заливащ вече двете зали.

„Трябва да отстраниш Шефа.“

Поредното уиски ѝ помогна да приеме една идея по-леко мълчаливия разговор. Взе си още едно и се усамоти с него в сянката на тортата, чието разрязване се предвиждаше да се превърне в кулминация на купона.

„Той уби мъжа ти. Същото ще направи и с теб.“

„Защо?“

„Прекалено много знаеш. Даже да не си даваш сметка какво си видяла и чула, то е в главата ти. Внимавай с алкохола. Ако не го изпревариш...“

Това наистина бе Саша. С всяка дума гласът му ѝ ставаше познат, а спомените — по-живи. Все едно той беше до нея и никога не се бяха разделяли.

„Какво трябва да направя?“ — попита тя.

„Напий го и го изведи навън.“

„Дори заради тебе не мога.“

„Защо?“

„Страх ме е, всичко е толкова нереално...“

GSM-ът в чантичката сложи край на колебанията ѝ.

— Донеси ми парите в крайното сепаре на южната зала — заповяда Шефа.

— Какви пари? Платих тортата, за мокрия бюфет имаше да се доплаща...

— Не се прави на луда! Не тези пари, другите.

— Не разбирам. Кои други?

— Къде са парите, Калина? — стана агресивен Шефа. — Нали те пратих в банката?!

— Не стигнах до там. Не съм ги изтеглила. Ти ми нареди да...

— И тях ли изпи? От сутринта ли пиеш?

„Изчезвай!“

Светът се смали, затвори се като в черупка и не я допусна в себе си. Остана сама с ужаса. Шефа продължаваше да креци в слушалката, но тя не го чуваше. Хора, маси, чаши, храна, полилеи — всичко се сля в пулсиращо кълбо от светлина и звуци. Отстъпи заднишком, но потъна в нещо меко и лепкаво. Чудовищната торта се разлюля, крехката конструкция се наклони като кулата в Пиза и върху гостите на Шефа се стовари лавина от сметана, блатове и плодове. Яки ръце я прикlescиха в стоманена прегръдка. Кълбото от светлина и звуци се поразплете колкото да осъзнае, че личният гавазин на Шефа я влачи към изхода. Долови смях, възмутени възклицания, дюдюкания.

— Фирмата плаща! — открои се гръмкият глас на Шефа. — Фирмата плаща!

Отпусна се като дроб в мъртвата хватка на бияча и изгуби съзнание.

Люлееше се напред-назад, все едно, че беше кораб, изоставен на произвола на съдбата в бурно море. Всеки тласък преобръщаше вътрешностите ѝ и предизвикваше непоносимо гадене. В такт с

ритмичното клатене в гърба ѝ ту се появяваше, ту изчезваше остра болка. С усилие повдигна клепачи. Тежаха, все едно бяха оловни. Отвори очи тъкмо когато охранителят свършваше в нея. Лежеше върху бюрото си, малката черна рокля беше вдигната над кръста ѝ, а клавиатурата на компютъра се впиваше в гърба ѝ и ужасно ѝ убиваше. Едрото тяло на мутрата потръпна няколко пъти конвулсивно и се отпусна върху нея, притисна я и ѝ изкара дъха. Заля я миризма на прокисващата сметана, полепнала по костюма му. Зави ѝ се свят и повърна върху него, а задникът ѝ се стовари върху клавиатурата. После отново изгуби съзнание.

Трепереше от студ. Отвори с усилие очи и се надигна. Не можеше да разбере защо е толкова тъмно. Цепеше я глава, при всяко движение вътрешностите ѝ се преобръщаха. Без резки движения, предупреди се сама, това му е майката на махмурлука. Седна предпазливо и чак тогава си даде сметка, че е на улицата и досега е лежала на тротоара срещу тумбестата къща в баровския квартал. Напипа до себе си нещо твърдо. Вдигна го и установи, че това ѝ е чантата. Празна. Нямаше и GSM-а, нямаше ѝ парите, нямаше ѝ личната карта. Нямаше и спомен как се е озовала тук. В съзнанието ѝ като снимка се вклиниха охранителят, компютърът, костюмът с вкиснала сметана по реверите. Какъв кошмарен сън! Мъчеше я жажда. Облиза устни. Горната беше подпухнала и разцепена. Съпротивляваше се в началото и мутрата я удари... Господи! Не беше сън! ...

„Стани и влез в къщата.“

Залитайки, Калина се подчини. Металната врата беше отключена, а вътре миришеше на спарено. Опря се на стената, намери пипнешком ключа и запали лампата. От светлината още повече я заболя глава, но нямаше избор, не знаеше къде отива, налагаше се поне да гледа. Без да се отделя от стената на зиг-заг влезе в просторна стая, в която имаше само разтегателен диван, масичка и чисто нов телевизор с плосък екран. Върху масичката се мъдреше начената бутилка руска водка. Добра се до дивана и пи направо от шишето. Треморът намаля, главата я поотпусна.

„Вземи лист и пиши!“

„Нямам лист.“

„Погледни отдясно на дивана!“

Калина се наведе и вдигна сякаш нарочно оставени там лист и химикалка.

„За какво са ми?“

„Запиши думите ми! Ще ти кажа истината, за да разбереш какво ти се е случило.“

Нещо пъстро на олющения тапет отсреща привлече вниманието ѝ. Това беше нейният портрет, същият онзи, който преди почти 15 години ѝ беше показал Саша.

„Мислех, че чрез тази картина ще мога да контролирам живота ти, където и да си. Всъщност и сега бих могъл да го правя, но... не мога.“

Калина стана и свали портрета от стената.

„Аз го нарисувах, нямаше никакъв приятел.“

Тя опря картината в коляното си я пречупи. Стъпка скъсаното платно, падна обратно на дивана, пи още и се разплака.

„Както и да го правиш, остави ме на мира!“

„Калина — меко прозвуча мисълта на Саша, — моля те, изслушай ме... искам да ти разкажа всичко както си беше. Ти трябва да знаеш истината.“

„Защо ми е?“

„За да продължиш да живееш.“

„Не знам... След всичко, което се случи... аз... искам да ме няма.“

„Този изход винаги го има.“

„За какво да живея? Човек трябва да живее заради нещо. Ако не беше детето ми...“

„То е на вилата с родителите на Галин и е добре.“

„Знам. Точно затова... то ще си е добре и без мен.“

„Противоречиш си. Живей, за да го обичаш.“

„А как ще живея...“

„Ще намериш начин. Ще ти помогна. Живей заради любовта.“

„Любовта ли?“

„Думата не те подразни, нали?“

„Винаги те е дразнила, откакто се разделихме. Така те бях програмирал. Това беше ключовата дума към теб.“

„Боже...“

„Слушай ме, Калина, не ме прекъсвай. Онзи, който ти дори в мислите си наричаш Шефа, уби мъжа ти. С моя помощ той му внуши, че си спала с него и детето, което носиш, е негово. Излъга, че имате уговорка да се чуete по телефона и го покани при себе си да провери дали е вярно. По пътя Галин се блъсна в цистерна с бензин и изгоря на място. В ковчега Шефа ти донесе пари. Дадохме му ги, за да ни служи, да работи за нас. Половината бяха за теб и за детето на Галин. Един вид компенсация. Той трябваше да ти ги даде и да те включи в играта. Истината е, че всичко стана толкова сложно и объркано, защото не исках да те делим не само с Галин, но и с никого. Разделих се с тебе, защото тогава нямахме бъдеще заедно. Но следях развитието ти и все повече и повече се влюбвах в теб. Виж, Калина, още като студент мечтаех да използвам способностите и знанията си за себе си, а не за абстрактни категории като родина, добро, светло бъдеще. Възползвах се от голямата промяна и осъществих мечтите си. Не сам, има и други като мене. Знаеш, че в Съветския съюз много се работеше по изследване на възможностите на човешкия мозък. Обучавах ни. Не учех точно космически технологии, беше ми забранено да казвам точно какво изучавам, а то беше точно това. Ти беше експеримент за мен, нещо като курсова работа. Ако знаеш само как те манипулирах, как си играех със съзнанието ти... С моите колеги спечелихме много и продължаваме да печелим. Вие наричате нашите структури «организирана престъпност». Под «вие» имам предвид всички хора по света, които си мислите, че живеете, а всъщност оставяте живота да мине край вас. Обаче... разбрах, че има неща, които дори ние не можем да контролираме. Като любовта. Аз не мога да контролирам своята любов към теб. Прекалено много те обичам, за да оставя нещата на самотек.“

„Но допусна да се случи всичко това. Не само това! Ти си организирал всичко. Защо не се свърза с мен веднага след смъртта на Галин? “

„Защото нямаше да ми повярваш и щеше да разкажеш всичко на Шефа и не е ясно какво точно щеше да се случи. Във всеки случай той нямаше да постигне тези икономически позиции, които фирмата му има сега и ние нямаше да можем да контролираме вашето правителство... бъди благодарна, че си жива! Шефа ти те използваше

безогледно и рано или късно щеше да ти види сметката. Вчера не му се даваха пари и се опита да си измие ръцете с теб.“

„За теб ли бяха парите, които искаше да изтегля?“

„Да. Проверяхме го. Не издържа проверката.“

„Какво ще стане с него?“

„Планът беше ти да го изведеш под някакъв предлог от ресторанта, а после аз щях да му предизвикам инфаркт. По-лесно осъществявам ментален контакт чрез тебе, отколкото директно. Познай защо... Това е силата на любовта, Калина. Божа работа... Щях да ти внуша да го наречеш «предател» и сърцето му щеше да спре. «Предател» е неговата ключова дума. Ключовите думи не са измишльотини, не се избират произволно, те са наистина ключа към същността на човека. Затова ти казвам, ти можеш да обичаш, убеден съм. Живей заради това!“

„А сега...“

„Наложи се да използваме конвенционални средства. Пусни телевизора.“

Калина се подчини и макар и трудно фокусира поглед върху екрана. По един от каналите даваха филм, по друг се въртяха музикални клипове, чак на третия под филма течеше движеща се лента, на която пишеше, че след престрелка пред ресторанта Шефа е откаран в „Пирогов“ в тежко състояние.

„Ще умре ли?“

„Вече е мъртъв.“

„А аз?“

„Казах ти, ще намерим начин. От тебе зависи. Аз ще ти се обадя пак. Ще те потърся отново.“

Вече не можеше да отличи своите мисли от чуждите. Това, че вече знаеше истината, ѝ донесе жестоко, ледено спокойствие. Пийна още водка и осъзна, че и тя обича Саша. Именно затова и пиеше, защото се страхуваше, че без алкохола няма да го открива за себе си, а така го усещаше в която и точка на земното кълбо да се намираше и се сливаше с него. Безпокоеше се да не остане пак сама. Сама и без любовта. Винаги го беше обичала. Винаги ли? Това нейна мисъл ли беше или негова? После алкохолът взе връх и тя заспа на дивана, без да има и най-малка представа какво ще стане, когато се събуди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.